

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

Συναντήσεις Πατρών

Επόμενη Εκδήλωση

Πέμπτη 9 Ιουνίου, 7.30 μ.μ., στο Μέγαρο Λόγου και Τέχνης, Αίθουσα Διαλέξεων, Πλατεία Γεωργίου Α'.

Θα συνεχίσω την ανάλυση του σύνθετου και πολυδιάστατου ζητήματος που μας απασχόλησε την προηγούμενη Πέμπτη, συνοψίζοντας τα σημεία που ήδη διαπραγματεύθηκα τότε. Θα το εντάξω επίσης σε μια ολιστικότερη προοπτική, την διαλεκτική της Πάρακμής της Δύσης (Spengler, 1^η έκδοση 1918, 2^η 1922 έναν αιώνα πριν την στιγμή μας) και του Τέλους της Ιστορίας (με την διαφορετική έννοια, την Ευρωπαϊκή του Τέρματος και την Ελληνική της Τελειότητας, τις οποίες η γενική και αόριστος σημασία του Σκοπού συγχέει. **Γιατί ο Ευρωπαϊκός σκοπός είναι ο στόχος που θέτει η βούληση του Υποκειμένου, - ενώ ο Ελληνικός σκοπός τίθεται από την κοσμική αρμονία και συνίσταται στην τελειότητα της φύσης του Ανθρώπου και της συγκεκριμένης ενσάρκωσής του, στο «τέλος» όπου σταματά ο χρόνος όταν το ου πραγματώνει «αυτό που ήταν να είναι», «το τί ην είναι» του).**

Η θεματική του σεμιναρίου εκφράζεται συνθετικά ενιαία, αλλά είναι αναλυτικά διττή, υπό τους εξής αντίστοιχα τίτλους:

Ο Θάνατος της Δύσης και το «Τέλος» της Ιστορίας

Α' Μέρος

Ο Μέγας Βόρειος Ευρασιατικός Κορμός

και η Σταθερή Πολιτισμική του Ταυτότητα.

Η Φωσία στην Ιστορία

(Ο «Ηλίθιος» του Ντοστογιέφσκυ απέναντι στον «Φάουστ» του Γκάιτε)

Β' Μέρος

Τα Μυστήρια στην Δωρική και Αττικοδωρική Μορφή Συμβολισμού

*(Λακωνικά Ανάγλυφα, Πυραμιδοειδής Στήλη στο Μουσείο της Σπάρτης,
Διόσκουροι και Λελεγική Τριάδα – «Θρόνοι» Ludovisi και Boston)*

Η Τραγωδία της Αθήνας στον Χρυσούν Αιώνα

*Δωρισμός και Δράμα στο Αττικό Κλασσικό «Θαύμα» / Δωρισμός και Μέλος στο
Λακωνικό Αρχαϊκό Κάλλος*

Στην ανάπτυξη των δύο υποθεμάτων θα δείξω και την σχέση τους. Το Αττικοδωρικό τραγικό και κωμικό αντιστοιχεί, σε ολωσδιόλου βέβαια διαφορετικό υπαρξιακό επίπεδο, προς το ανικανοποίητο της Δύσης. Και η Αθήνα ηττήθηκε στον Πελοποννησιακό πόλεμο ενάντια στην λογική του Χρόνου. Ο καθορισμός της ιστορίας είναι πολιτισμικός, - πολιτικές αποφάσεις, στρατιωτικοί αγώνες, οικονομικές εξελίξεις, έχουν σημασία μόνον αν άγονται από την αρχή και το «τέλος» της ιστορίας. Ει δ' άλλως συνιστούν απλά «κατά συμβεβηκός» κακοχυμείες, παροδικές ως εκ τούτου, που ο μέγας οργανισμός της φύσης διορθώνει δια των αντιθέτων τάσεων.

Το Αττικό δράμα συνίσταται στην Δωρική μορφή του Διονυσιακού πάθους (της αρσενικής ιδέας των Μυστηρίων), και εκφράζει την οδύνη της ύπαρξης στις ανάγκες του χρόνου, την αποτυχία υπέρ και υπό τον όρο (τραγωδία και κωμωδία αντιστοιχά) της κοσμικής τάξης.

Το Ευρωπαϊκό Φαουστικό ανικανοποίητο ριζώνει στην Άρνηση του Υποκειμένου να σταθεί στο Είναι (στην φύση, στον Κόσμο, στον Θεό, στο Κάλλος). Δημιουργεί αυξανόμενη τεχνητότητα στον ανθρώπινο βίο, και αφύσικη αστάθεια που αναγκαστικά αντιμετωπίζεται με εντονότερη κανονιστική βία. Καταλήγει σε μια τερματική φανταστική ικανοποίηση γενικευμένης εικονικής πραγματικότητας της «Τροθιάς», - στον «Φάουστ» του Γκαίτε και στον θάνατο του Αυτικού πολιτισμού τον 21^ο αιώνα. Πρόκειται για ιλαροτραγωδία.

Η Φωσική ψυχή (βαθεία όσο τεράστια είναι η έκταση του γεωπολιτικού Ευρασιατικού κορμού), αναρχική σε κάθε τεχνητή τάξη λογαριασμών και λογισμικών κατά την λογική του χρόνου, σπρώχνει και ψάχνει να βρει τα όρια της ύπαρξης (και τα περνάει για να τα βιώσει), για να αισθανθεί το πέρας του απέραντου, για να γνωρίσει την λύτρωση της Μορφής του Κάλλους. Οικειούνται το Κλασσικό δια της Ορθοδοξίας και του Διονυσιασμού.